

Sygn. akt II AKa 479/22

Sygn. akt II AKa 479/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 września 2023 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SA Katarzyna Capałowska (spr.)

Sędzia SA Anna Zdziarska

Sędzia SA Sławomir Machnio

Protokolant: Wiktoria Siporska

przy udziale Prokuratora Gabrieli Marczyńskiej - Tomali

po rozpoznaniu w dniu 6 września 2023 r.

sprawy z wniosku N. B. przeciwko Skarbowi Państwa o zadośćuczynienie za doznaną krzywdę za niewątpliwie niesłuszne zatrzymanie w dniu 7 sierpnia 2020 roku

na skutek apelacji, wniesionej przez Prokuratora, pełnomocnika wnioskodawcy i pełnomocnika Komendanta Stołecznej Policji

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 29 sierpnia 2022 r., sygn. akt XVIII Ko 98/21

zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

eliminuje z pkt 1 i 3 części rozstrzygającej wskazanie Komendy Stołecznej Policji jako podmiotu zobowiązanego w imieniu Skarbu Państwa do wypłaty zadośćuczynienia na rzecz wnioskodawcy;

podwyższa zasądzone nim zadośćuczynienie na rzecz N. B. do kwoty 8 000 (ośmiu tysięcy) złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty;

II. utrzymuje w mocy wyrok w pozostałej części;

III. wydatkami poniesionymi w postępowaniu odwoławczym obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 479/22

Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	3	
CZEŚĆ WSTĘPNA		

Oznaczenie zapadłego wyroku

Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie wydany w dniu 29 sierpnia 2022 roku w sprawie sygn. akt **XVIII Ko 98/21**

Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego
oskarżyciel posiłkowy
oskarżyciel prywatny
obrońca
oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego
inny – pełnomocnik wnioskodawcy
inny – pełnomocnik Skarbu Państwa – Komendanta Stołecznego Policji

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść	# w całości	
# na niekorzyść		

# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierności kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka	

	zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	---------------

Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Wskazać oskarżonego.	Wskazać fakt.	Dowód ze wskazaniem numeru karty, na której znajduje się dowód.	
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Wskazać oskarżonego.	Wskazać fakt.	Dowód ze wskazaniem numeru karty, na której znajduje się dowód.	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Wskazać fakt	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu.

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Wskazać fakt	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu.

STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzuty	
	<p>Zarzuty zawarte w apelacji Prokuratora:</p> <p>błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mający wpływ na jego treść, polegający na niezasadnym przyjęciu, iż kwota w wysokości 2 500 (dwa tysiące pięćset) złotych zasądzona z tytułu zadośćuczynienia będzie kwotą odpowiednią do okoliczności i czasu trwania zatrzymania oraz doznanych cierpień i następstw pozbawienia wolności, podczas gdy prawidłowe ustalenia w niniejszej sprawie winny prowadzić do wniosku, że wysokość</p>	<p># zasadne</p> <p># częściowo zasadne</p> <p># niezasadne</p>

zasądzonej kwoty zadośćuczynienia jest wygórowana.

Zarzuty zawarte w apelacji pełnomocnika wnioskodawcy:

obraza przepisów prawa materialnego, tj.

art. 445 k.c. poprzez błędną analizę przesłanek w zakresie uzasadniających ustalenie wysokości zadośćuczynienia i w konsekwencji przyznanie zadośćuczynienia w wysokości zaniżonej, tzw. metodą oszczędnościową, która nie spełnia funkcji kompensacyjnej, tj. nie daje poczucia zrównoważenia przeżyć związanych z niesłusznym zatrzymaniem wnioskodawcy, podczas gdy całokształt okoliczności sprawy, w tym okoliczności zatrzymania, okres izolacji, warunki, w jakich znajdował się wnioskodawca i wpływ tego na psychikę wnioskodawcy, przemawiają za zasądzeniem kwoty zadośćuczynienia w wyższej wysokości;

art. 552 §4 k.p.k. w zw. z art. 6 k.c. poprzez przyjęcie, że wnioskodawca nie wykazał, że w wyniku zatrzymania doznał krzywdy w rozmiarze uzasadniającym przyznanie mu kwoty w wysokości 10 000 zł, podczas gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy w pełni uzasadniał przyznanie dokładnie takiej kwoty zadośćuczynienia;

art. 552 § 4 k.p.k. w zw. z art. 445 k.c. poprzez jego błędne zastosowanie i uznanie, że przyznanie wnioskodawcy zadośćuczynienia w wysokości 2 500 zł stanowi kwotę odpowiednią wynagrodzenia za doznaną krzywdę w związku z bezprawnym zatrzymaniem;

art. 552 § 4 k.p.k. w zw. z art. 361 k.c. i 362 k.c. poprzez jego błędne zastosowanie i faktyczne uznanie braku związku przyczynowego pomiędzy bezprawnym działaniem organów Państwa oraz stwierdzenie o przyczynieniu się wnioskodawcy do doznanej krzywdy;

Zarzuty zawarte w apelacji pełnomocnika Komendanta Stołecznej Policji:

obraza przepisu prawa materialnego, tj. art. 552 § 4 w zw. z art. 554 § 2a w zw. z art. 554 § 2b pkt 3 k.p.k. poprzez nieprawidłową wykładnię, prowadzącą do uznania organu, który dokonał zatrzymania, za organ obowiązany do zapłaty zadośćuczynienia jako statio fisci Skarbu Państwa, podczas gdy z przepisu wynika, że odpowiedzialnym za zapłatę jest wprost Skarb Państwa, a udział organu Policji, który dokonał zatrzymania, ma jedynie charakter udziału reprezentanta procesowego Skarbu Państwa w postępowaniu sądowym, co w konsekwencji doprowadziło do nieprawidłowego zasądzenia zadośćuczynienia od Skarbu Państwa - Komendy Stołecznej Policji,

obraza przepisu prawa materialnego, tj. art. 554 § 4 k.p.k. w zw. z art. 554 § 2a w zw. z art. 554 § 2b pkt 3 k.p.k. poprzez nieprawidłową wykładnię, prowadzącą do uznania organu, który dokonał zatrzymania, za organ obowiązany do zapłaty kwot z tytułu zwrotu kosztów ustanowienia w sprawie jednego pełnomocnika z wyboru jako statio fisci Skarbu Państwa, podczas gdy z przepisu wynika, że udział organu Policji, który dokonał zatrzymania, ma jedynie charakter

udziału reprezentanta procesowego w postępowaniu sądowym, a zwrot uzasadnionych wydatków przysługuje wnioskodawcy jedynie bezpośrednio od Skarbu Państwa, co w konsekwencji doprowadziło do nieprawidłowego zasądzenia zwrotu kosztów od Skarbu Państwa - Komendy Stołecznej Policji,

ewentualnie, gdyby Sąd rozpoznający sprawę nie uznał słuszności zarzutów postawionych w pkt 1 i 2, obraza przepisu prawa materialnego poprzez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie art. 552 § 4 w zw. z art. 6 ust. 5 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji (tj. Dz. U. z 2021 r. poz. 1882 ze zm.) poprzez przyjęcie, że organem Policji występującym w roli statio fisci Skarbu Państwa jest Komenda Stołeczna Policji, stanowiąca jedynie aparat pomocniczy, a nie Komendant Stołeczny Policji, będący organem Policji na obszarze części województwa mazowieckiego zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt 1 w zw. z ust. 3 i 4 ustawy o Policji, co w konsekwencji doprowadziło do nieprawidłowego oznaczenia statio fisci Skarbu Państwa i zasądzenia roszczeń pieniężnych od Skarbu Państwa - Komendy Stołecznej Policji,

błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na treść orzeczenia, polegający na niezasadnym przyjęciu, iż kwota w wysokości 2 500 zł z tytułu zadośćuczynienia będzie stanowiła adekwatną rekompensatę za krzywdę doznaną przez wnioskodawcę z powodu zatrzymania, podczas gdy prawidłowe ustalenia w niniejszej sprawie winny prowadzić do

	<p>wniosku, że wysokość zasądzonej kwoty jest nadmiernie wygórowana.</p> <p>obraza przepisów postępowania mających wpływ na treść rozstrzygnięcia tj. art. 5 § 2 k.p.k. i art. 558 k.p.k. w zw. z art. 232 k.p.c. w zw. z art. 6 k.c. poprzez przyjęcie, że wnioskodawca wykazał, że w wyniku zatrzymania doznał krzywdy w rozmiarze uzasadniającym przyznanie kwoty w wysokości 2 500 zł podczas gdy zebrany materiał dowodowy nie uzasadniał przyznania zadośćuczynienia.</p>	
<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny lub niezasadny.</p>		
<p>Podstawą rozstrzygnięcia Sądu Okręgowego było zatrzymanie N. B., do którego doszło w dniu 7 sierpnia 2020 r. o godz. 22:15 przed budynkiem Komendy Rejonowej Policji W. I przy ul. (...) w W. w związku z braniem przez wnioskodawcę udziału w spontanicznym zgromadzeniu mającym na celu okazanie wsparcia dla aktywisty LGBT M. S.. znanego jako M..</p> <p>Na wstępie wskazać należy, że rację ma Komendant Stołeczny Policji, podnosząc że określenie Komendy Stołecznej Policji jako podmiotu zobowiązanego do wypłaty zasądzonego roszczenia było nieprawidłowe.</p> <p>Nowelizacją z 19 lipca 2019 r. (Dz.U. z 2019 r. poz. 1694 ze zm.) doprecyzowano w art. 554 § 2a i 2b k.p.k. katalog osób, które posiadają status strony w postępowaniu przewidzianym w rozdziale 58 k.p.k. W przepisie 554 § 2a k.p.k. wyraźnie wskazano, że stronami w postępowaniu są:</p>		

wnioskodawca, prokurator oraz Skarb Państwa. Kolejno w art. 554 § 2b k.p.k. skonkretyzowano, kto jest organem reprezentującym Skarb Państwa w zależności od podstawy roszczenia, wskazując na prezesa sądu, w którym wydano ostateczne orzeczenie kończące postępowanie, prezesa sądu pierwszej instancji, w którym wydano zmienione orzeczenie, lub też organ, który dokonał zatrzymania.

Na skutek korekty art. 554 § 2a k.p.k. zmieniono art. 554 § 3 k.p.k., który rozszerza zawiadomienie o terminie rozprawy nie tylko na prokuratora, ale także na wnioskodawcę oraz organ reprezentujący Skarb Państwa. Wskazany przepis nakłada obowiązek zawiadomienia o terminie rozprawy obok prokuratora także organu uprawnionego do reprezentowania Skarbu Państwa, jednakże nie zobowiązuje on do oznaczenia go w treści wyroku, a jedynie wskazuje na podmioty uprawnione do udziału w rozprawie.

Przedmiotowe uregulowania nie mogą doprowadzić do wykładni rozszerzającej i uznania, że z racji tego, że organem reprezentującym Skarb Państwa w niniejszej sprawie jest organ, który dokonał zatrzymania, tj. Komendant Stołeczny Policji – będzie on automatycznie podmiotem zobowiązanym do wypłaty zasądzonego roszczenia. Odszkodowanie lub zadośćuczynienie przysługuje od Skarbu Państwa co zostało wprost wskazane w art. 552 § 1 k.p.k., co należy stosować również do § 4 przedmiotowego przepisu i czego nie eliminuje nowelizacja art. 554 k.p.k. Swoją aktualność zachowuje koncepcja, że nie zachodzi tożsamość

między podmiotem uprawnionym do reprezentowania Skarbu Państwa w procesie, a podmiotem zobowiązanym do wypłacenia zasądzonego odszkodowania lub zadośćuczynienia. W niniejszej sprawie Sąd Okręgowy ponadto, błędnie wskazał jako statio fisci Skarbu Państwa nie Komendanta Stołecznego Policji, a Komendę Stołeczną Policji, co tym bardziej nie może się ostać z uwagi na fakt, że ww. nie jest organem administracji rządowej uprawnionym do reprezentowania Skarbu Państwa, czy zawierania umów cywilnoprawnych, a jedynie jest aparatem pomocniczym Komendanta Stołecznego Policji.

Uprawniony jest pogląd, że odszkodowanie lub zadośćuczynienie za niesłuszne zatrzymanie zasądzone na podstawie przepisów rozdziału 58 Kodeksu postępowania karnego podlega wypłaceniu z sum budżetowych Skarbu Państwa za pośrednictwem Sądu I instancji jako zobowiązanego do wykonania prawomocnego wyroku. W budżecie Sądu Apelacyjnego są przewidziane na ten cel środki w Rozdz. 75595. W razie potrzeby Dyrektor Sądu Apelacyjnego przekazuje je w odpowiedniej wysokości do sądu I instancji wykonującego prawomocne orzeczenie (wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 30 czerwca 2016 r., sygn. akt II AKa 148/16).

W sprawach o odszkodowanie i zadośćuczynienie za niesłuszne stosowanie środków przymusu to nie te jednostki, które te środki stosowały, ale Skarb Państwa był stroną tego postępowania i to wobec niego kierowane były roszczenia. Wynika to z treści

art. 34 k.c., który stanowi, iż Skarb Państwa jest w stosunkach cywilnoprawnych podmiotem praw i obowiązków, które dotyczą mienia państwowego nienależącego do innych państwowych osób prawnych. Skoro działanie organów państwowych doprowadziło do wyrządzenia szkody, to pokrzywdzony niesłusznym stosowaniem środków przymusu staje się na płaszczyźnie cywilnoprawnej wierzycielem występującym ze swoim roszczeniem właśnie przeciwko Skarbowi Państwa (wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 28 lipca 2016 r., sygn. akt II AKa 256/16).

Podzielając w tym zakresie pogląd wyrażony w apelacji Komendanta Stołecznego Policji, Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że wyeliminował z pkt 1 i 3 części rozstrzygającej wskazanie Komendy Stołecznej Policji jako podmiotu zobowiązanego w imieniu Skarbu Państwa do wypłaty zadośćuczynienia na rzecz wnioskodawcy.

Odnosząc się natomiast do wysokości zasądanego zadośćuczynienia, to wskazać należy, że argumenty zawarte zarówno w apelacji Prokuratora jak i pełnomocnika Komendanta Stołecznego Policji, nie zasługiwały na uwzględnienie. Zasadne częściowo natomiast okazały się zarzuty podniesione przez pełnomocnika wnioskodawcy.

„Błąd w ustaleniach faktycznych (...) ma miejsce wówczas, gdy na podstawie prawidłowo przeprowadzonych i prawidłowo ocenionych dowodów sąd błędnie ustalił fakty. Wówczas ten błąd

ma wpływ na treść orzeczenia. Natomiast jeżeli dowód został nieprawidłowo przeprowadzony, to nie może stanowić podstawy ustaleń faktycznych. Jeśli zaś dowód został nieprawidłowo oceniony, to następstwem błędnej oceny są błędne ustalenia faktyczne. W takim układzie procesowym uchybieniem pierwotnym, którego powinien dotyczyć zarzut, jest obraza przepisów postępowania, a jego następstwem są błędne ustalenia faktyczne” (Dariusz Świecki, teza 5 Kodeksu postępowania karnego do art. 438 k.p.k. w Tom II. Komentarz aktualizowany”, LEX/el/2022).

Pomimo, iż Sąd Okręgowy zasądając na rzecz N. B. określoną kwotę pieniężną, wziął pod uwagę długość trwania zatrzymania tej osoby, a nadto, uwzględnieniu podlegały takie okoliczności jak: zatrzymanie w miejscu publicznym, przemoc słowną, wyśmiewanie transpłciowości wnioskodawcy, dwukrotne przeprowadzenie przeszukania przez osoby płci męskiej pomimo wyraźnego sprzeciwu osoby zatrzymywanej, użycie siły fizycznej, zastosowanie kajdanek, siłowe pozbawienie odzieży i zmuszanie do noszenia odzieży zastępczej pomimo braku ku temu podstaw, to w ocenie Sądu Apelacyjnego okolicznościom tym nie nadano odpowiedniego znaczenia, co skutkowało błędem w ustaleniach faktycznych i przyznaniem zadośćuczynienia w zaniżonej kwocie.

Sąd I instancji zasądził na rzecz wnioskodawcy zadośćuczynienie w wysokości 2 500 zł, co oznaczało znaczne zmiarkowanie wysokości przyznanej kwoty pieniężnej w stosunku do zawnioskowanej w piśmie

wszczynającym przedmiotową sprawę, tj. 10 000 zł. Zasądzona kwota, zdaniem Sądu Odwoławczego jest kwotą nieadekwatną do krzywdy jakiej doznał N. B. w wyniku niewątpliwie niesłusznego zatrzymania w dniu 7 sierpnia 2020 r.

W nawiązaniu do zarzutu apelacji pełnomocnika wnioskodawcy dotyczącego naruszenia art. 445 k.c. poprzez ustalenie zadośćuczynienia dla wnioskodawcy w kwocie rażąco zaniżonej, nie mieszczącej się w kryteriach zadośćuczynienia odpowiedniego do zakresu doznanej przez wnioskodawcę krzywdy, to w niniejszej sprawie trzeba uznać ten zarzut za częściowo zasadny. Prawidłowo przyjmuje się, iż wysokość zadośćuczynienia musi przedstawiać odczuwalną wartość ekonomiczną adekwatną do warunków gospodarki rynkowej natomiast kompensacyjna funkcja zadośćuczynienia oznacza, że przyznana suma pieniężna ma stanowić przybliżony ekwiwalent poniesionej szkody niemajątkowej, wynagradzać doznane cierpienia fizyczne i psychiczne oraz ułatwiać przezwyciężenie ujemnych przeżyć. Jakkolwiek nie może naprawić krzywdy już doznanej, to w braku lepszego środka powinna dać pokrzywdzonemu rodzaj satysfakcji oraz umożliwić zaspokojenie pragnień wykraczających poza zaspokojenie zwykłych potrzeb życiowych (wyrok SN z 26 listopada 2019r., sygn. IV CSK 386/18, Lex 2786140).

W rozpoznawanej sprawie wnioskodawca na skutek zatrzymania w dniu 7 sierpnia 2020 r. poza powierzchownymi obrażeniami fizycznymi, które stanowiły naruszenie czynności

narządów ciała i rozstroju zdrowia nieprzekraczającymi 7 dni, doznał także cierpień psychicznych, wywołujących u niego wiele przykrych doznań, głównie na tle lękowo-depresyjnym. Stąd niewątpliwie zatrzymanie to pozostawiło pewne trwałe ślady w psychice wnioskodawcy. Korygowanie przez sąd odwoławczy wysokości zasądanego zadośćuczynienia uzasadnione jest tylko wówczas, gdy sąd pierwszej instancji przy ustalaniu tejże sumy nie uwzględnił wszystkich istotnych okoliczności, mających wpływ na rozmiar krzywdy, ewentualnie przy uwzględnieniu wszystkich okoliczności sprawy jest ono niewspółmiernie nieodpowiednie, jako rażąco wygórowane lub rażąco niskie (patrz. wyrok SA w Krakowie z 14 czerwca 2019 r., sygn. akt I ACa 764/18, por. wyrok SA w Warszawie z 18 lipca 2019 r. sygn. V ACa 499/18). Mając na względzie powyższe wskazać należy, że Sąd poprawnie ocenił zgromadzone w sprawie dowody, ale przekroczył niewątpliwie zakres swobody jurysdykcyjnej, ponieważ nie nadał okolicznościom sprawy odpowiedniego znaczenia, zwłaszcza w kontekście identyfikacji seksualnej wnioskodawcy i wiążącymi się z tym dla niego konsekwencjami oraz odbiorem społecznym. W związku z czym przyjąć należy, że przyznana kwota 2 500 zł jawi się jako zaniżona. Sąd Odwoławczy doszedł do przekonania, że kwota 8 000 zł będzie stanowić odpowiedni ekwiwalent finansowy, który z jednej strony wynagrodzi wnioskodawcy doznane przez niego krzywdy a z drugiej strony nie będzie stanowił źródła wzbogacenia.

Częściowo skuteczny okazał się również zarzut naruszenia art. 552 § 4 k.p.k. w zw. z art.6 k.c. podniesiony przez wszystkich apelujących, aczkolwiek w apelacji Prokuratora i Komendanta Stołecznego Policji w kierunku odmiennym niż w apelacji pełnomocnika wnioskodawcy. W ocenie Sądu Apelacyjnego wnioskodawca sprostą obowiązkowi wykazania doznanej przez siebie krzywdy jednakże nie w stopniu przez siebie wskazywanym, a jedynie na poziomie 8 000 zł. Wnioskodawca nie przedłożył żadnych dokumentów świadczących o pogorszeniu jego stanu zdrowia na skutek zdarzenia z dnia 7 sierpnia 2020 r. Nie złożył on historii leczenia, nie był również w stanie wskazać gdzie odbywał konsultacje psychologiczne. Za nieprawidłowe uznać należało natomiast przyjęcie przez Sąd Okręgowy, że skoro wnioskodawca był wielokrotnie zatrzymywany to każdorazowo zmniejsza to poczucie odczuwanej przez niego krzywdy. Nie można dopuścić do sytuacji, w której obywatel, choćby zatrzymywany wielokrotnie, jednakże niezasadnie był uznawany za osobę przyzwyczajoną do nieprawidłowego działania organów państwowych i nie było mu to rekompensowane. Podkreślić należy również, że wcześniejsze zatrzymania N. B. nie wiązały się z jego osadzeniem, co zupełnie zmienia ich charakter i towarzyszące wnioskodawcy odczucia.

Nie mają racji skarżący Prokurator oraz pełnomocnik Komendanta Stołecznego Policji, że wnioskodawca nie wykazał aby doznał krzywdy w rozmiarze uzasadniającym przyznanie mu kwoty zadośćuczynienia w

wysokości 2 500 zł jak i wyższej. Apelacja prokuratora jest tendencyjna, lakoniczna, w istocie opiera się jedynie na ogólnikowym kwestionowaniu przyznanej wnioskodawcy kwoty zadośćuczynienia. Wyróżnia ją również bagatelizowanie przyczyn i okoliczności zatrzymania wnioskodawcy. Zaproponowana przez Prokuratora kwota zadośćuczynienia jest wręcz irracjonalna, nie przedstawiająca w zasadzie żadnej ekonomicznej wartości.

Pełnomocnik Komendanta Stołecznego Policji kwestionując zasądzoną na rzecz wnioskodawcy kwotę wskazuje, że przebieg działań Policji względem wnioskodawcy nie miał intensywnego dramatycznego charakteru. Wskazać należy, że pojęcie „intensywnego, dramatycznego charakteru” jest pojęciem względnym. Dla każdego ma to odmienny odbiór zwłaszcza w takiej sytuacji, w jakiej znalazł się wnioskodawca. Komendant Stołeczny Policji podobnie jak Prokurator próbuje bagatelizować nieprawidłowości jakich dopuszczono się przy zatrzymaniu wnioskodawcy jednocześnie eksponując jego zachowanie, które chociaż nieprawidłowe, w rezultacie stanowiło konsekwencję niesłusznego zatrzymania. Z akt sprawy wynika również, że zatrzymanie wnioskodawcy trwało 22 godziny (protokół zatrzymania osoby), a nie jak bezrefleksyjnie, bez zagłębienia się w akta sprawy wskazuje Komendant Stołeczny Policji na podstawie postanowienia Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia z dnia 24 lutego 2022 r., sygn. akt II Kp 2225/20 – 20 godzin. N. B. został zatrzymany w dniu 7

sierpnia o godz. 22.15, natomiast zwolniony został w dniu 8 sierpnia o godzinie 20.00.

Rację przyznać należy także pełnomocnikowi wnioskodawcy, iż zachowanie N. B., który realizował swoje obywatelskie prawo do pokojowych zgromadzeń nie może zostać uznane za przyczynienie się do niewątpliwie niesłusznego zatrzymania. N. B., który realizował swoje pokojowe, obywatelskie uprawnienie do pokojowych zgromadzeń, nie tylko to uniemożliwiono ale również naruszono jego godność osobistą, upokorzono go z powodu jego identyfikacji płciowej i wywołano w nim poczucie utraty zaufania wobec funkcjonariuszy Policji i wymiaru sprawiedliwości, którzy każdego obywatela powinni traktować równo, bez względu na płeć i orientację seksualną. Przeprowadzenie dwukrotnej kontroli w sytuacji wnioskodawcy, który jest osobą transpłciową było dla niego uwłaczające i wywołało poczucie krzywdy, co wynika m.in. z zeznań świadka P. M., który zeznał, że po przeprowadzeniu czynności przeszukania wnioskodawca wrócił zapłakany, a rozmowa z nim była możliwa dopiero gdy się uspokoił.

Tym samym, podniesione w apelacjach Prokuratora i Komendanta Stołecznego Policji zarzuty nie znalazły jakiegokolwiek, obiektywnego potwierdzenia i jako takie, nie mogły zostać uwzględnione. Zasadne natomiast okazało się uwzględnienie apelacji pełnomocnika wnioskodawcy i zmiana zaskarżonego wyroku poprzez podniesienie kwoty zasądzzonego zadośćuczynienia do kwoty 8 000 zł.

Wnioski		
<p>W apelacji pełnomocnika Prokuratora:</p> <p>o zmianę zaskarżonego orzeczenia w części dotyczącej wysokości zasądzzonego zadośćuczynienia poprzez jego obniżenie do kwoty 400 (czteryście) złotych wnioskowanej przez prokuratora.</p> <p>W apelacji pełnomocnika wnioskodawcy:</p> <p>o zmianę zaskarżonego wyroku i uwzględnienie wniosku w całości.</p> <p>W apelacji pełnomocnika Komendanta Stołecznej Policji:</p> <ul style="list-style-type: none"> - o zmianę zaskarżonego wyroku w pkt 1 i 3 poprzez oddalenie wniosku także co do zasądzonej kwoty 2.500 zł oraz oddalenie żądania w przedmiocie zasądzenia obowiązku zwrotu uzasadnionych wydatków, w tym zwrotu wydatków związanych z ustanowieniem pełnomocnika, - ewentualnie gdyby Sąd rozpoznający sprawę uznał zasądzenie zadośćuczynienia za uzasadnione, o zmianę zaskarżonego orzeczenia w pkt 1 poprzez obniżenie kwoty przyznanego zadośćuczynienia, - niezależnie od powyższego o zmianę zaskarżonego wyroku w pkt 1 i 3 poprzez zasądzenie kwot bezpośrednio od Skarbu Państwa, bez dalszego oznaczenia statio fisci w postaci Komendy Stołecznej Policji, - w razie gdyby Sąd rozpoznający sprawę nie uznał słuszności zarzutów wskazanych w pkt 1 i 2 o zmianę zaskarżonego wyroku w pkt 1 i 3 poprzez wskazanie statio 	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadne</p> <p># niezasadne</p>	

fisci Skarbu Państwa - Komendanta Stołecznego Policji.		
Zwiąże o powodach uznania wniosku za zasadny lub niezasadny.		
Z przyczyn, jak wyżej.		

OKOLICZNO ŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
Wskazać wszystkie okoliczności, które sąd uwzględnił z urzędu, niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów (art. 439 k.p.k., art. 440 k.p.k.).	
Zwiąże o powodach uwzględnienia okoliczności.	
ROZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1	Przedmiot utrzymania w mocy
Wyrok został utrzymany w mocy w tej części, w jakiej nie został zmieniony.	
Zwiąże o powodach utrzymania w mocy.	
Z przyczyn, jak wyżej.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
Wyrok został zmieniony poprzez wyeliminowanie z pkt 1 i 3 części rozstrzygającej wskazania Komendy Stołecznej Policji jako podmiotu zobowiązanego w imieniu Skarbu Państwa do wypłaty zadośćuczynienia na rzecz wnioskodawcy oraz poprzez podwyższenie	

zasądzonego zadośćuczynienie na rzecz N. B. do kwoty 8.000 (ośmiu tysięcy) złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty.	
Zwiążle o powodach zmiany.	
Z przyczyn, jak wyżej.	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia	
	# art. 439 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylenia.	
	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylenia.	
	Konieczność umorzenia postępowania # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia.	
4.	Konieczność warunkowego umorzenia postępowania # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylenia i warunkowego umorzenia ze wskazaniem podstawy prawnej	

warunkowego postępowania.	umorzenia	
5.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia.		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
5.4. Inne rozstrzygnięcia z wyroku		
Lp.	Wskazać punkt rozstrzygnięcia z wyroku.	Przytoczyć okoliczności.
Koszty Procesu		

Wskazać oskarżonego.	Wskazać punkt rozstrzygnięcia z wyroku.	Przytoczyć okoliczności.
	III.	Podstawą decyzji o obciążeniu Skarbu Państwa wydatkami poniesionymi w postępowaniu odwoławczym był przepis art. 554 § 4 k.p.k.

PODPISY
Katarzyna Capałowska Anna Zdziarska Sławomir Machnio

1.3. Granice zaskarżenia	
---------------------------------	--

Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Prokurator		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie wydany w dniu 29 sierpnia 2022 roku w sprawie sygn. akt XVIII Ko 98/21		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym		

	wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.3. Granice zaskarżenia	
--------------------------	--

Kolejny numer załącznika	2	
Podmiot wnoszący apelację	Pełnomocnik wnioskodawcy	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie wydany w dniu 29 sierpnia 2022 roku w sprawie sygn. akt XVIII Ko 98/21	
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż	

	<i>wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu</i>	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.3. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	3

Podmiot wnoszący apelację	Pełnomocnik Komendanta Stołecznego Policji		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie wydany w dniu 29 sierpnia 2022 roku w sprawie sygn. akt XVIII Ko 98/21		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438		

	<i>pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu</i>	
#	<i>art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia</i>	
#	<i>art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia</i>	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana